

ХАРИ ХАРИСЪН КРИМИНАЛНО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ

Превод от английски: Григор Попхристов, 1984

chitanka.info

Първият удар на чука разтресе вратата, а при втория тънкото дърво издумтя като тъпан. Бенедикт Върнъл отвори вратата, преди третият удар да се е стоварил върху нея, и тикна пистолета си в стомаха на мъжа с чука.

— Махайте се! Махайте се оттук! — викна Бенедикт по-пронизително, отколкото очакваше.

— Не ставайте глупак — каза спокойно съдебният пристав и отстъпи встрани, за да може оня да види двамата телохранители, които стояха зад него. — Аз съм съдебен пристав и това ми е работата. Ако ме атакувате, на тези хора им е наредено да ви убият. Бъдете разумен. Не сте първият случай. Такава реакция е предвидена.

Единият от телохранителите щракна предпазителя на автомата си, като се усмихваше глупаво. Бенедикт бавно отпусна дулото на пистолета си.

— Така е много по-добре — му каза съдебният пристав и удари още веднъж с чука гвоздея, за да може бележката да прилепне добре към вратата.

— Свалете тази мръсотия — каза Бенедикт потресен.

— Бенедикт Върнъл — започна съдебният пристав, като си нагласяваше очилата, докато четеше току-що поставената от него прокламация, — с това ви съобщаваме, че съгласно закона за криминално раждане от 1993 година вие се обвинявате в криминално раждане и следователно не можете да бъдете повече защищаван от телесни наранявания от силите на тази суверенна държава...

— Вие имате намерение да оставите някой луд да ме убие? Що за мръсен закон е това?

Съдебният пристав си свали очилата и го погледна хладно.

— Мистър Върнъл — каза той, — благоприличието изисква да приемете резултата от вашите собствени действия. Имате ли или не незаконородено дете?

— Незаконородено? В никакъв случай! Само едно невинно дете...

— Имахте ли или не преди това вече законния максимум от две деца?

— Имахме две, но...

— Вие се отказате от съвета и помощта на вашата местна, контролираща раждаемостта клиника и изгонихте посетилия ви

служител, ръководещ ражданията. Вие отхвърлихте предложението на клиниката по абортите...

— Убийци!

— ... и съвета на министерството по планиране на семейството. Законните шест месеца изминаха, без да предприемете нищо. Предварително получихте три предупреждения, но не им обърнахте внимание. Вашето семейство продължава да съдържа един консуматор повече, отколкото е предписано в закона, така че прокламацията е поставена на място. Сам сте си виновен, мистър Върнъл. Не можете да упреквате никой друг.

— Но мога да упрекна този глупав закон.

— Това е закон на страната — каза съдебният пристав строго и застава мирно. — Не става въпрос само за мен или вас. — Той извади от джоба една свирка и я вдигна към устата си. — В моите законни задължения влиза да ви напомня, че дори в този последен момент все още имате пред себе си един открит път, а той е да се възползвате от услугите на клиниката за безболезнено умъртвяване.

— Вървете по дяволите!

— Наистина аз бях предупреден и за това.

Съдебният пристав допря свирката до устните си и свирна пронизително. Той почти се усмихна, когато Бенедикт затръшна вратата.

От стълбището се чу животински рев и една група озверели мъже се втурна нагоре. Те тичаха и се биеха помежду си. Един от тях се отскубна напред, но падна, получил юмручен удар в главата. Другите го стъпкаха под краката си. Тълпата идваше с викове и проклетия. Вече изглеждаше, че ще трябва да се тегли жребий, когато на няколко ярда пред вратата един от водачите се спъна и събори със себе си още двама. Един дебел мъж от втората редица прескочи телата им и се блъсна стремително и с такава сила във вратата на Върнъл, че химикалката, която държеше, проби бележката и потъна в дървото зад нея.

— Доброволецът е избран! — извика съдебният пристав.

Под наблюдателното око на съдебния пристав доброволецът старателно написа името си на определеното в прокламацията място и след това прибра грижливо писалката си обратно в джоба.

— Много се радвам да ви приема като доброволец за това важно обществено задължение, мистър... — Съдебният пристав се наклони напред, за да види по-добре името му, написано на бележката. — ... мистър Мортимър — каза той.

— Мортимър е първото ми име — уточни човекът със сух, прегракнал глас, като докосна леко челото с носната си кърпа.

— Разбирам, сър. Анонимността ви ще бъде уважена, тъй като това е право на всички доброволци. Мога ли да смятам, че сте запознат и с останалите правила?

— Можете. Параграф четиридесет и шести от ЗКР от 1993 година, алинея четиринадесета, управлява избора на доброволци. Първо, аз доброволно пожелах максималния срок от 24 часа. Второ, досега не съм опитвал, нито съм извършвал насилие в каквато и да е форма върху които и да било други членове на обществото, а ако съм извършвал, ще бъда държан отговорен пред закона за всички мои действия.

— Много добре, но няма ли още нещо?

— Трето — каза той, — не подлежа на съдебно преследване от закона, ако отнема живота на обявената извън него личност, Бенедикт Върнъл.

— Съвсем точно — кимна съдебният пристав и посочи куфара, който беше поставен на пода и отворен от един полицаи. — Бихте ли дошли тук, за да направите своя избор. — Те, и двамата, погледнаха в куфара, който беше пълен догоре с инструменти на смъртта. — Надявам се, че разбирате, че през този период собственият ви живот също ще бъде в опасност и ако бъдете наранен или убит, няма да бъдете защитен от закона.

— Не ме вземайте за глупак — отсече Мортимър и след това посочи куфара. — Искам една от тези гранати.

— Не можете да вземете от тях — отвърна рязко съдебният пристав, който беше обиден от държанието му. — Те се използват само на открито, където не могат да бъдат наранени невинни. Но не и в един апартамент. Все пак вие можете да изберете едно от оръжията с малък радиус на действие.

Мортимър сплете ръце като за молитва и застана почти в позата на молещ се с наведена глава, докато изследваше съдържанието на куфара. Той съдържаше: автоматични пистолети, гранати, автомати,

ножове, стъкленици с киселина, камшици, бръснари, счупени стъкла, копия с отровен връх, боздугани, газови бомби и писалки със сълзотворен газ.

— Има ли някакви ограничения? — попита той.

— Вземете това, от което чувствувате, че ще имате нужда. Помнете само, че всичко трябва да бъде отчетено и върнато.

— Искам автоматичния пистолет на Райзлинг с пет двадесетпатронови пълнителя, диверсантския нож с шипове на предпазващата ръката част и една писалка със сълзотворен газ.

Докато Мортимър говореше, съдебният пристав правеше бързи сметки върху една циклостилна бланка в папката, която държеше в ръка.

— Това ли е всичко? — попита той.

Мортимър кимна, взе подадената му папка и драсна името си накрая на един лист, без да го проверява. След това започна да пълни джобовете си с оръжията и амуниците.

— 24 часа — каза съдебният пристав, като си погледна часовника и попълни още едно място във формуляра. — Вие разполагате с времето до утре до седемнадесет часа и четиридесет и пет минути.

— Моля те, Бен, махни се от вратата — молеше го Мария.

— Спокойно — прошепна Бенедикт с ухо, притиснато към ламперията. — Искам да чуя какво говорят. — Той напрягаше слуха си, мъчейки се да разбере приглушените гласове. — Това не е добре — каза той. — Нищо не можах да разбера. Но това не променя нещата. Зная какво се е случило...

— Там има човек, който се готви да те убие — каза Мария с нежен глас. Бебето заплака и тя го притисна до себе си.

— Моля те, Мария, върни се в банята, както се разбрахме. Тя е без прозорци и имаш легло и храна. Докато стоиш до стената и далеч от вратата, няма да ти се случи нищо. Направи това за мен, мила. Така аз няма да се безпокоя и за двама ви.

— Тогава ти ще бъдеш тук сам.

Бенедикт сви тесните си рамена и стисна здраво пистолета.

— Там трябва да застана, отпред и да защитавам семейството си. Това е старо, колкото човешката история.

— Семейство — каза тя, като се огледа с безпокойство. — А какво ще стане с Матю и Агнес?

— Те ще бъдат добре при майка ти. Тя обеща да се грижи за тях, докато влезем отново във връзка с нея. Още имаш възможност да бъдеш с тях. Аз бих желал това...

— Не, не мога. В този момент не бих могла да издържа да бъда някъде другаде, а не мога да оставя бебето. То ще гладува там.

Тя погледна детето, което още плачеше, и започна да разкопчава горната част на дрехата си.

— Моля те, мила — помоли я Бенедикт, като се промъкваше назад към вратата. — Искам да влезеш с бебето в банята и да стоиш там. Трябва! Оня сигурно ще дойде всеки момент.

Жената неохотно се подчини. Той почака, докато затвори вратата, и щракна резето. След това се опита да изгони насила тяхното присъствие от ума си, защото то можеше да му попречи.

Отдавна беше разработил детайлно своя план за защита и сега обикаляше бавно апартамента, за да се увери, че всичко е наред. Първо, провери входната врата. Беше заключена, резето — спуснато и ноцната верига закачена. Оставаше само да я подпре с големия гардероб. Сега убиецът не можеше да влезе лесно и безшумно, а ако се опиташе, Бенедикт щеше да го чака с оръжието си. Така беше подсигурен откъм вратата.

Кухнята и банята нямаха прозорци, така че той можеше да не мисли за тези помещения. В апартамента можеше да се влезе през прозореца на спалнята, който гледаше към противопожарния изход, но той имаше план и за него. Прозорецът беше залостен и единственият начин да се влезе през него бе да се счупи стъклото. Но Бенедикт щеше да чуе шума и щеше да има време да бутне кушетката в хола срещу вратата на спалнята. Не искаше да я блокира още отсега, за да има възможност, ако се наложи, самият той да се оттегли в спалнята.

Оставаше само една стая — гостната, и там беше мястото, където възнамеряваше да стои. Тя имаше два прозореца, като в по-далечния можеше да се влезе през противопожарния изход, както и в прозореца на спалнята. Убиецът щеше да дойде по този път. Другият прозорец беше недостижим откъм противопожарния изход, но през него можеше да се стреля от насрещните прозорци. Но ъгълът беше извън линията на огъня. Тук щеше да бъде той. Бенедикт бутна голямото кресло до

стената и след като се увери още веднъж, че и двата прозореца са залостени, се отпусна в него.

Оръжието почиваше в скута му и беше насочено към подалечния прозорец. Можеше да застреля всеки, който се опиташе да мине през него. По-близкият прозорец беше безопасен, докато той стоеше пред него. Тънките завеси бяха дръпнати и веднъж стъмнило се, Бенедикт можеше да гледа през тях, без да бъде забелязан. Повдигайки цевта с няколко градуса, би могъл да покрие и вратата на хола, а ако на входната врата се случеше, нещо, той можеше да стигне до нея само с няколко крачки. Облегна се назад.

Дневната светлина отслабна и в стаята стана тъмно. Все пак се виждаше достатъчно добре. За това му помагаше светлината на градското небе, която се процеждаше през дръпнатите завеси. Беше много тихо и когато сменяше позата си, той чуваше скърцането на ръждясалите пружини на креслото под себе си. След няколко часа откри в плана си малък недостатък. Беше жаден.

Отначало не обръщаше внимание на това, но в девет часа устата му съвсем пресъхна. Бенедикт знаеше, че не може да издържи цялата нощ. Жаждата го разсейваше. Трябваше да вземе със себе си кана с вода. Най-мъдро щеше да бъде да отиде и да я вземе веднага, но пък не му се щеше да напуска защитения ъгъл. Не се чуваше никакъв шум и невидимото присъствие на убиеца го безпокоеше.

Тогава чу да го вика Мария. Отначало тихо, а след това все по-силно. Явно се безпокоеше дали всичко е наред? Не смееше да ѝ отговори. Трябваше да отиде при нея и да я успокои. След това тя щеше да си легне да спи, а той можеше да вземе вода от кухнята и да се върне.

Като мина през вратата, лампата над него светна.

— Какво правиш? — извика той на Мария, която стоеше до ключа, мигайки на светлината.

— Бях така обезпокоена...

Шумът от счупеното стъкло на прозореца на гостната бе придружен от тракането на автомата. Бенедикт усети разкъсваща болка от няколкото куршума, които го бяха улучили, и се просна на пода в хола.

— В банята! — кресна той и стреля с пистолета си по посока на изстрелите.

Мария тръшна вратата на банята и оттам се чу приглушеният ѝ писък. За момент забрави болката от раните си. Усети металната миризма на изгорял барут, а във въздуха се носеше синкава мъгла. В гостната нещо стържеше и той стреля отново в тъмнината. Трепна, когато ответният изстрел тресна към него и куршумът се заби в мазилката срещу вратата.

Стрелбата спря. Бенедикт установи, че огънят на убиеца не може да го достигне там, където лежеше до стената настрани от рамката на прозореца. Човекът можеше да влезе в хола и да стреля, но Бенедикт щеше да го изпревари и да го убие. В стената се забиваха куршуми, но той нямаше намерение да им отговаря. Използува минутното затишие, за да отвори пълнителя на револвера и да смени мълчаливо празните гилзи с нови патрони. Под краката му имаше локва кръв.

Държейки оръжието, насочено към вратата, нави несръчно с лявата си ръка крачола на панталона и хвърли бърз поглед на краката си. Кръвта продължаваше да тече от глезена му и мокреше чорапа. Един куршум беше пробил прасеца, оставайки две кръгли тъмни дупки, от които бликаше кръв. Гледката го замая. Тогава се сети и насочи с несигурна ръка пистолета към вратата. Гостната мълчеше. Друг куршум беше засегнал тялото му, но когато измъкна ризата от панталоните си и погледна раната, установи, че макар и болезнена, не беше така лоша като тази на крака. Куршумът го бе парнал по ребрата и бе оставил плитка рана. Тя не кървеше силно, но нещо трябваше да се направи с раната на крака.

— Трябва да ви поздравя, Бенедикт. Движете се много бързо.

Пръстът на Бенедикт се сви машинално и той пусна два куршума по посока на гласа. Човекът се засмя.

— Нерви, Бенедикт, нерви. Това че съм тук, за да ви убия, не означава, че не можем да си говорим.

— Вие сте мръсно животно! Глупак!

След тези думи Бенедикт избълва наниз от неприлични изрази, които не бе чувал и използвал от ученическите си години. Спря внезапно, сещайки се, че Мария може да го чуе. Тя никога не го бе чувала да ругае.

— Нерви, а, Бенедикт? — прозвуча отново сухият смях. — Като ме наричате с неприлични имена, няма да промените положението.

— Защо не си отидете? Няма и да се опитам да ви спра — каза Бенедикт, като изтегли лявата си ръка от ризата. — Не искам нито да ви виждам, нито да ви знам. Защо не си отидете?

— Страхувам се, че не е така лесно, Бен. Вие сам си го направихте и ме призовахте тук като духа от бутилката. Приятно сравнение, нали? Мога ли да ви се представя? Името ми е Мортимър.

— Не искам да зная името ви, мръсно куче — промърмори Бенедикт, който бе концентрирал вниманието си върху свалянето на ризата. Тя увисна на дясната му ръка и за да може да я свали, премести за момент оръжието си в лявата ръка.

Кракът му трепереше от болка, докато той, пъшкайки, превързваше раната на прасеца с ризата. Заговори бързо, за да замаскира звука.

— Дошли сте тук, защото сте искали, и аз ще ви убия за това.

— Много добре, Бенедикт. Имате по-висок дух, отколкото очаквах. В края на краищата, вие сте антисоциалният индивидуалист, който иска да продължи традициите на Дилинджерови и братята Джеймс, въпреки че те са носели смърт, а вие носите живот. Освен това вашето оръжие е далеч по-скромно от техните пушки — думите му завършиха с тих смях.

— Вие имате извратено съзнание, Мортимър, както би могло и да се очаква от човек, който доброволно приема да убива. Вие сте болен.

Бенедикт искаше да накара другия да говори поне още няколко минути, за да може да си превърже крака. Ризата лепнеше от кръвта и той не успяваше с лявата ръка да я завърже точно на мястото.

— Вие трябва да сте болен, щом сте дошли тук — каза той. — Какво друго основание бихте могли да имате?

Бенедикт поставя тихо оръжието на пода и след това се опита с двете ръце бързо да превърже раната.

— Болестта е относително нещо — каза гласът в тъмнината, — както и престъплението. Човек е измислил обществото, а законите на това общество определят що е престъпление. „О, времена! О, нрави!“ Хомосексуалистите в Перикълова Гърция са били почитани и уважавани мъже. Хомосексуалистите в индустриална Англия са били отбягвани и преследвани като престъпници. Кой извършва престъплението? Обществото или човекът? Кой от тях е престъпник? Вие можете да се опитвате да оспорвате по-висшата от човека сила, но

това би било само едно абстрактно твърдение, докато нещата, които дискутираме тук, са реалност. Според държавните закони вие сте престъпник. Аз съм тук, за да приложа този закон.

Гърмът от оръжието му сложи край на разговора, а няколко трески изхвърчаха от рамката на вратата. Бенедикт стегна възела и грабна отново пистолета.

— Аз ще призова една по-висша сила — каза той. — Природния закон, светостта на живота, неприкосновеността на брака. Под закрилата на тази сила съм се венчал и обичам. Децата също са благословени от този съюз.

— Вашето щастие и щастието на останалото човечество се състои в това да изядете този свят като скакалци — каза Мортимър, — но това е само едно наблюдение. Най-напред аз трябва да се занимая с вашите аргументи.

Първо, единственият природен закон е написан в седиментните скали и в спектъра на слънцето. Наричаният от вас „природен закон“ е закон, създаден от човека, и варира с разнообразието на религиите. Недействителен аргумент.

Второ, животът е плодовит и днешното поколение трябва да умре, за да може утрешното да живее. Всички религии имат лицата на Янус. Те се мръщят на единичното убийство, а се усмихват на войната и смъртното наказание. Недействителен аргумент.

И накрая, формите на съюз между мъжа и жената са толкова разнообразни, колкото и обществата, които ги покровителствуват. Невалиден аргумент. Вашата по-висша сила не се прилага към света на фактите и закона. Вярвайте в нея, ако желаете и ако ви удовлетворява, но не я призовавайте да опрощава престъпните ви действия.

— Престъпник! — извика Бенедикт и стреля два пъти през отворената врата, а след това се сви, когато град от куршуми се посипа в отговор покрай него. Смъртно, през вратата на банята, той чу да плаче събуденото от шума бебе. Бенедикт изхвърли празните гилзи, извади от джоба си нови патрони и ги натъпка ядосано в барабана. — Вие сте престъпник, който се опитва да ме убие — каза той. — Вие сте инструмент в ръцете на престъпници, които нахлуват в моя дом със своите отвратителни закони и ми казват, че не мога да имам повече деца. Това не можете да ми забраните!

— Колко сте глупав! — въздъхна Мортимър. — Вие сте обществено животно и не се колебаете да приемете изгодите на вашето общество. Приемате лекарствата, без които вашите деца в миналото биха умрели, а освен това приемате полагащата им се храна да ги храните, храна, която вие дори не сте изработили. Това ви е удобно, и го приемате, но не приемате планирането на вашето семейство и се опитвате да го отхвърлите. Вие трябва или да приемете всичко, или да отхвърлите всичко; да напуснете обществото или да съблюдавате неговите закони. Щом ядете храната, трябва да заплатите и цената.

— Не моля за повече храна. Бебето има своето майчино мляко. Ние ще делим полагащата и се дажба...

— Не ставайте глупак. Вие и другите безотговорни като вас напълнихте този свят до пръсване със себеподобните си и нямате намерение да спирате. Опитвах се да ви вразумя, предпазя, придумат, подкупят и уплашат, но всичко без полза. Сега трябва да бъдете спрян. След като отказахте всяка помощ, за да предотвратите появяването на още едно гърло в този гладен свят, трябва да бъдете държан отговорен за отстраняването на друго гърло от същия този свят. Законът е хуманен и ви дава възможност да защитавате идеите и живота си с оръжие.

— Законът не е хуманен — каза Бенедикт. — Как можете да твърдите подобно нещо? Той е суров, жесток и безсмислен.

— Точно обратното, системата е много смислена. Опитайте се за момент да се погледнете отстрани. Забравете предразсъдъците си и погледнете проблема, който стои пред нашата раса. Светът е жесток, но не и безмилостен. Законите за количеството са едни от най-безмилостните. Били сме луди да ги пренебрегваме така дълго. Сега разумът ни принуждава да ограничаваме абсолютната маса хора на планетата. Призивите за разумно забавяне на прираста на населението не са дали резултат и затова с голяма неохота си били прокарани тези закони. Любовта, бракът и семейството не нанасят вреда на обществото, но само до разумния максимум от деца. Но човек, който не се съобразява с това, трябва да поеме върху себе си последствията от собствените си действия. Ако е прекалено себичен, смъртта му ще бъде от полза за обществото, а ако е нормален и има достатъчно смелост и сила да се поправи, тогава той е човек, от когото обществото

се нуждае, защото би допринесъл за подобряване на расата. Законите не заплашват добрите граждани, които ги спазват.

— Как смеете! — извика Бенедикт. — Престъпник ли е бедната и безпомощна майка на едно незаконно бебе?

— Само ако откаже помощ. На нея дори ѝ се разрешава да има само едно дете, без да бъде изложена на опасност. Ако упорствува, тогава ще трябва да заплати за своите действия. Безброй жени желаят да се включат в борбата за поправяне на злото. Те подобно на мен са на страната на закона и горещо се явяват в негова защита. И така, Бенедикт, затворете ми устата, ако можете, защото аз с удоволствие ще се постарая да затворя вашата.

— Луд човек! — изсъска Бенедикт и почувствува как зъбите му скърцат от ярост. — Мръсно общество. Този безсрамен закон дава власт на ненормалната човешка утайка, въоръжава я и ѝ дава право да убива.

— Но същевременно е полезно средство. Неприспособените се издават сами и могат да бъдат наблюдавани. По-добре е ненормалният убиец да идва открито и дръзко, отколкото да причаква и убива вашето дете в парка. Сега той рискува живота си и ако бъде убит, смъртта му ще служи на хуманизма.

— Значи признавате, че сте луд наемен убиец? — попита Бенедикт и се опита да стане, но холът се завъртя и изчезна. Той падна тежко обратно на пода.

— Не — отвърна равнодушно Мортимър. — Аз съм само един от тези, които желаят да помогнат на закона. Ще унищожа само един представител на вашия подъл бързо размножаващ се вид.

— Опак човек сте тогава, щом мразите любовта между мъжа и жената.

Единственият отговор беше студен смях, който силно разгневи Бенедикт.

— Болен човек! — изкрещя той. — Или луд! Или стерилен, неспособен да бъде баща на собствени деца и затова мрази тези, които могат...

— Достатъчно, Бенедикт! Достатъчно говорих с тебе. Сега ще те убия.

За пръв път Бенедикт долови ярост в другия глас и знаеше, че го беше предизвикал с истината. Той мълчеше болен и слаб. Кръвта

продължаваше да се просмуква през грубата превръзка и да увеличава локвата на пода. Сега трябваше да запази малкото сила, която му оставаше, за да може да се прицели и да стреля, когато убиецът мине през вратата. Чу зад себе си почти безшумното отваряне на вратата на банята и шумоленето на стъпки. Бенедикт погледна безпомощно покритото със сълзи лице на Мария.

— Кой е там с вас? — извика Мортимър, както беше свит зад креслото. — Чувам ви да шепнете. Ако жена ви е там, при вас, отстранете я! Не искам да бъда отговорен за това, което може да се случи на кравата. Отговорността ще падне върху вас, Бенедикт. Дойде вече времето да заплатите за вашите грешки.

Той стана и изстреля остатъка от куршумите през вратата. После натисна бутона за освобождаване на пълнителя и го запрата след куршумите, като мигновено постави нов на неговото място.

Пристъпи напред, стреля през вратата и след това хвърли писалката със сълзотворен газ, който щеше или да ослепи противника, или да му попречи да се прицели. Стреляйки, мина напред. Куршумите валяха като град и човекът може би беше вече мъртъв. Мортимър си пое дълбоко въздух, спря и зяпна от учудване, когато ръката на Бенедикт се провря през вратата и пропълзя нагоре по стената.

Всичко стана толкова неочаквано, че за миг той забрави да стреля. Следващият куршум не улучи. Ръката е трудна мишена за автоматичното оръжие. Тя завъртя ключа и когато лампите светнаха, бързо изчезна.

Мортимър ругаеше и стреляше след ръката по стената и през вратата, като улучваше само безчувствената мазилка. Под блясъка на светлината се почувствува ужасно беззащитен.

Първият изстрел мина нечут, заглушен от неговото оръжие, и той разбра, че е под обстрел едва когато вторият куршум се заби в пода близо до краката му. Спря да стреля, обърна се и замря.

На противопожарния изход, от външната страна на счупения прозорец, стоеше жената. Слаба, с изцъклени очи, тя се олюляваше сякаш я връхлиташе силен вятър. Тя държеше пистолета с две ръце насочен срещу него и спазматично натисна спусъка. Куршумът профуча покрай него, без да го закачи. Изпаднал в паника, Мортимър вдигна автомата и даде един откос хъм прозореца.

— Недей! Не искам да те нараня! — викаше той, докато стреляше.

Последните куршуми се удариха в стената и оръжието му щракна на празно. Хвърли безполезния пълнител и се опита да постави нов, когато пистолетът гръмна отново. Куршумът го удари отстрани и го завъртя. Падна и изтърва оръжието. Бенедикт, който пълзеше бавно и с големи усилия към него, го достигна и жадно впи пръсти в гърлото му.

— Недей... — мятайки се от болка, изграчи Мортимър. Той никога не се беше учил да се бие и не знаеше как да постъпи.

— Моля те, Бенедикт, недей — го помоли Мария, прекатервайки се през прозореца. — Ще го убиеш.

— Не, не мога — задъха се Бенедикт. — Нямам сила. Ръцете ми са твърде слаби.

Огледа се наоколо, видя, че Мария е близо до него, пресегна се и измъкна пистолета от ръцете ѝ.

— Едно гърло по-малко! — извика той, като притисна горещото дуло до гърдите на Мортимър и натисна спусъка. Приглушеният изстрел разтърси Мортимър, който ритна веднъж и умря.

— Мили, добре ли си? — плачеше Мария, притискайки го към себе си.

— Да... добре. Чувствувам се слаб, но предполагам, че е от загубата на кръв. Кървенето вече спря. Всичко мина. Ние спечелихме. Сега ще имаме порцията храна. Повече няма да ни безпокоят и всички ще бъдат доволни.

— Толкова се радвам — каза тя и се опита да се усмихне през сълзи. — Аз наистина не исках да ти кажа, за да не те тревожа с това, което предстои да се случи...

Тя наведе очи.

— Какво? — попита недоверчиво той. — Не е възможно да имаш предвид...

— Точно това имам предвид — и тя потупа закръгления си корем. — Не сме ли щастливи?

Всичко, което успя да направи, бе да я погледне с широко отворена уста като безпомощна риба, изхвърлена на брега.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 33,34,35/1984 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.